

PRYZRUCENIE (3) *sb n*

Pierwsze e jasne, końcowe pochylone.

sg N przyrzucenie (3); -é (1), -(e) (2). ◇ [I przyrzuceniém.]

Sł stp brak, Cn w innym znaczeniu, Linde w objaśnieniu s.v. przyrzut.

I. Rzeczownik od „przyrzucić” (3) :

1. *Rzucenie czegoś w kogoś a. w coś lub na kogoś a. na coś, obrzucenie (1) : Coniectus, Iactus, coniectio – Przymiot, przirzucenie. Calep 242a.*

2. *Dodanie, dołożenie (1) : Adiectio, Przirzucenie/ przidanie. Adiectus, idem. Mącz 162a.*

3. *Zbliżenie, przystawienie, przyłożenie czegoś, aby było blisko albo dotykało czegoś lub kogoś (1) : Admotus, Przitknienie/ przirzucenie. Mącz [234]b.*

II. [Rzeczownik od „przyrzucić się”: Zараżenie się:

Szereg: »dostanie albo przyrzucenie«: bywały té tam w prawdzie niemocy, y rzadko y pewnym ludziom wedle czasów: ále nie z tą furią, y nie tak iádowicie y przyrzutnie: bo to nie była słychána, áby młodym zrázu takié kászle, krosty gorące, zgniła ropá z korzenia, dymioná, rány, zaráz zá dostániém álbo przyrzuceniém być miály. OczkoPrzymiot 3.]

Cf PRYZRUCIĆ, PRYZRUCIĆ SIĘ